

LBDIS

We know

PROBABILITATEA STATISTICĂ

DE **A TE ÎNDRĂGOSTI**
LA **PRIMA VEDERE**

JENNIFER E. SMITH

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză și note de
ADRIAN DELIU

București, 2023

PROLOG

Sunt atâtea posibilități ca totul să fi putut decurge altfel.

Să ne imaginăm ce-ar fi fost dacă ea n-ar fi uitat cartea. N-ar mai fi fost nevoită să intre înapoi în casă, în timp ce mama aștepta afară, cu motorul mașinii pornit emanând un nor de gaze de eșapament prin arșița după-amiezii târzii.

Sau chiar înainte de asta: să ne imaginăm că n-ar mai fi așteptat ca să-și probeze rochia și că ar fi observat mai devreme că are bretelele prea lungi, astfel încât mama să nu mai fie nevoită să-și care după ea vechea trusă pentru cusut, transformând masa din bucătărie într-o masă pentru operații, într-o tentativă de a mai salva sărmana bucată de mătase purpurie, lipsită de viață, în chiar ultimul moment.

Sau mai târziu: dacă ea nu s-ar fi ales cu o tăietură de hârtie când și-a imprimat biletul, dacă nu și-ar fi pierdut încărcătorul telefonului, dacă n-ar fi fost aglomerație pe autostrada către aeroport. Dacă n-ar fi trecut de ieșirea de pe

autostradă sau dacă n-ar fi băjbâit cu monedele pentru taxă, de douăzeci și cinci de cenți, care i se rostogoliseră pe sub scaun, în timp ce oamenii din mașinile aflate în spatele lor se lăsau cu toată greutatea pe claxoane.

Dacă roțițele valizei ei n-ar fi fost descentrate. Dacă ar fi alergat doar cu un pic mai repede către poartă.

Cu toate că e posibil ca oricum să nu fi contat. Poate că întreaga succesiune de întârzieri din ziua aceea a fost fără noimă, și dacă nu s-ar fi întâmplat unul dintre acele lucruri, atunci, pur și simplu, s-ar fi întâmplat un altul: vremea de deasupra Atlanticului, ploaie în Londra, nori de furtună care să zăbovească doar cu o oră în plus, înainte de a-și vedea de drum. Hadley nu crede cu prea mare tărie în lucruri ca soartă sau destin; dar, la drept vorbind, ea nici în punctualitatea industriei aeronautice nu prea crede, de asemenea.

În definitiv, cine a mai auzit să plece un avion la timp? Nu mai pierduse avionul niciodată în viața ei. Nici măcar o dată. Dar când, în sfârșit, a ajuns la poartă în seara aceea, a făcut-o doar ca să-i găsească pe operatori în timp ce încuiau ușa și închideau computerele. Ceasul de deasupra lor arăta 6:48 și imediat dincolo de fereastră se zărea avionul, ca o mătăhăloasă fortăreață metalică; era clar, după privirile celor din jur, că nimeni nu s-ar mai fi putut urca în chestia aia.

Întârziase patru minute, ceea ce nu pare chiar atât de mare lucru, când stai să te gândești: cât o pauză pentru reclame, sau recreația de la școală, sau intervalul de timp necesar pentru încălzirea unui preparat la microunde. Patru minute nu înseamnă nimic. În absolut fiecare zi, în absolut fiecare aeroport, există persoane care-și prind avionul în

absolut ultima clipă, răsuflând greu în timp ce-și lasă bagajele și apoi se trântesc pe locurile lor, suspinând de ușurare, în timp ce avionul se lansează în direcția cerului.

Dar nu e și cazul lui Hadley Sullivan, care-și lasă rucsacul să-i alunece din mână, stând la fereastră și privind cum se desprinde avionul de rampa asemănătoare unui acordeon, cu botul rotindu-se, îndreptându-și aripile către pistă, fără ea.

Dincolo de ocean, tatăl ei ține un ultim toast, iar personalul cu mânuși albe al hotelului lustruiește argintăria pentru festivitatea de mâine-seară. În spatele ei, băiatul cu un bilet pentru locul 18C la următoarea cursă spre Londra mușcă dintr-o gogoasă pudrată cu zahăr, fără să-i pese de praful alb care i se așterne pe cămașa albastră.

Hadley închide ochii, doar pentru o clipă, iar atunci când îi redeschide, avionul a dispărut.

Cine și-ar fi închipuit că patru minute ar putea schimba totul?

6:56 P.M. Ora Coastei de Est

11:56 P.M. Ora de referință a Meridianului Greenwich

Aeroporturile sunt veritabile camere de tortură pentru cine suferă de claustrofobie.

Nu e vorba doar despre apropiata amenințare a călătoriei viitoare — să stai îndesat ca sardelele pe scaune și apoi să te catapultezi în aer, într-un tub metalic îngust —, ci și despre terminalele în sine, de presiunea oamenilor, când totul se încețoșează și se învârtește, cu un zumzet dansant, amețitor, numai mișcare și zgomot, numai frenezie și larmă, și totul e închis între ferestre din sticlă, ca într-un soi de monstruos vivariu pentru furnici.

Acesta e doar unul dintre numeroasele lucruri la care se străduiește Hadley să nu se gândească, în timp ce stă, nepuțincoasă, în fața ghișeului pentru bilete. Lumina de afară începe să scadă, iar avionul ei e acum undeva deasupra Atlanticului, și ea simte ceva în interiorul ei descătușându-se,

LIBRIS | We know books

ca degajarea lentă a aerului dintr-un balon. Parțial, e din cauza iminentului ei zbor, parțial, dintr-a aeroportului, dar în cea mai mare măsură — *în cea mai mare măsură* — e de la conștientizarea faptului că urmează acum să întârzie la nunta la care nici măcar n-ar fi vrut să se ducă, de la bun început, și ceva legat de această nefericită mică întorsătură a sorții o face să-i vină să plângă.

Oamenii de ordine de la porți se adunaseră în partea cealaltă a acestora, spre ghișeu, și acum se încruntau la ea cu expresii nerăbdătoare, aproape iritate. Ecranul din spatele lor deja se modificase ca să anunțe următoarea cursă de pe JFK spre Heathrow, care avea să plece peste ceva mai mult de trei ore, și devenea repede vizibil faptul că Hadley era singura piedică rămasă între ei și sfârșitul turei lor.

— Îmi pare rău, domnișoară, îi zice una dintre angajate, cu un evident oftat reprimat în voce. Nu putem să vă ajutăm cu nimic altceva, decât să încercăm să vă aranjăm pentru următorul zbor.

Hadley încuviințează, mohorâtă. Își petrecuse ultimele câteva săptămâni dorindu-și să se întâmple exact acest lucru, cu toate că, să recunoaștem, scenariile din imaginația ei fuseseră puțin mai dramatice: o grevă de mare amploare a angajaților de pe liniile aeriene; o epocală furtună cu grindină; un caz de gripă cu imobilizare la pat, sau chiar de pojar, care s-o împiedice să ia avionul. Toate acestea, motive perfect întemeiate pentru ratarea defilării tatălui ei pe intervalul dintre stranele bisericii, ca să ia în căsătorie o femeie pe care ea n-o întâlnește niciodată.

Dar să pierzi avionul pentru o întârziere de doar patru minute pare puțin cam prea convenabil, poate un picuț suspect, și Hadley nu e absolut deloc convinsă că părinții ei — oricare dintre ei — ar înțelege că n-a fost ea de vină. De fapt, bănuiește că întâmplarea asta s-ar putea nimeri pe extrem de scurta listă a lucrurilor în legătură cu care amândoi chiar ar fi de aceeași părere.

Fusese ideea ei să sară peste cina de repetiție și să sosească la Londra chiar în dimineața zilei cu nunta. Hadley nu-și mai văzuse tatăl de mai mult de un an și nu era sigură că ar fi în stare să stea în aceeași încăpere cu toate persoanele importante din viața lui — cu prietenii și cu colegii lui, cu mica lume pe care și-o construise el la un ocean distanță —, în timp ce-ar toasta cu toții pentru sănătatea și fericirea lui, pentru începutul unei vieți noi. Dacă ar fi fost după ea, nici măcar nu s-ar fi dus la nuntă, însă până la urmă *acest* capitol se dovedise unul care nu lăsa loc pentru negocieri.

„El rămâne, totuși, tatăl tău”, insistă să-i tot amintească mama, de parcă ar fi fost un lucru pe care Hadley l-ar fi putut uita. „Dacă n-o să te duci, mai târziu o să-ți pară rău. Știu că ți-e greu să-ți imaginezi așa ceva când ai șaptesprezece ani, dar ai încredere în ce-ți spun. Într-o zi, o să-ți pară rău.”

Numai că Hadley nu e chiar atât de convinsă.

Acum casiera atacă tastatura computerului cu un soi de îndârjire feroce, trântindu-și degetele peste taste și pocnindu-și guma de mestecat din gură.

— Aveți noroc, îi zice, ridicându-și mâinile cu o mică înfloritură. Pot să vă programez la zece douăzeci și patru. Locul 18A. Lângă fereastră.

Lui Hadley aproape că-i e teamă să pună întrebarea, dar o pune oricum:

— La ce oră ajunge?

— Nouă cincizeci și patru, îi răspunde funcționara. Măine-dimineață.

Hadley vede cu ochii minții delicata caligrafie, cu litere groase, ivorii, de pe invitația pentru nuntă, care zăcea deja de câteva luni pe măsuța ei pentru toaletă. Ceremonia avea să înceapă mâine la amiază, ceea ce însemna că, dacă totul ar decurge conform programului — zborul, apoi vama, taxiurile și circulația, toate sincronizate ca într-o coregrafie perfectă —, încă ar avea o șansă de a ajunge la timp. Dar abia la limită.

— Îmbarcarea va fi la poarta aceasta, începând cu ora nouă patruzeci și cinci, o informează casiera, întinzându-i documentele, toate cuprinse îngrijit într-o mică învelitoare. Călătorie plăcută!

Hadley se îndreaptă încet spre ferestre și examinează șirurile de scaune de un maro-gălbui ponosit, în majoritate ocupate, iar cele rămase, lăsându-și la iveală umplutura galbenă ieșită pe la cusături, ca la mult-iubiții ursuleți din pluș. Își proptește rucsacul deasupra valizei cu roțile și se scotocește după telefonul mobil, apoi caută prin agendă numărul tatălui ei. E trecut, simplu, ca „Profesorul”, etichetă cu care-l gratulase acum aproximativ un an și jumătate, la scurt timp după ce se anunțase că el nu se va mai întoarce în Connecticut, iar cuvântul *tată* devenise un neplăcut memento ori de câte ori își deschidea telefonul.

Pulsul i se accelerează când aude că începe să sune; cu toate că el încă o caută destul de des la telefon, situațiile în

care ea îi formase numărul s-ar putea număra, probabil, pe degetele de la o mână. Acolo e aproape miezul nopții, iar când el răspunde, în sfârșit, vocea îi sună îngroșată și târăgănată, fie din cauza somnului, fie a alcoolului, fie a ambelor.

— Hadley?

— Am pierdut avionul, îl anunță ea, adoptând acel ton repezit care-i vine atât de firesc atunci când vorbește cu tatăl ei, în ultima vreme, ca un efect secundar al dezaprobării ei generale față de el.

— Ce?

Ea oftează și repetă:

— Am pierdut avionul.

În fundal, Hadley o aude pe Charlotte murmurând și ceva se învăpăiază înăuntrul ei, o bruscă explozie de furie. În ciuda siropoaselor e-mailuri pe care i le tot trimisese femeia asta încă de când o ceruse tatăl ei în căsătorie — pline de planuri pentru nuntă și fotografiile din excursia lor la Paris și pledoarii în favoarea implicării lui Hadley, toate cu semnătura însoțită de un ultra-zelos „xxoo” (de parcă un singur x și un singur o* n-ar fi fost de ajuns) —, trecuse exact un an și jumătate de când Hadley ajunsese la concluzia că o detestă, și ar fi nevoie de mult mai mult decât o invitație de a fi domnișoară de onoare ca s-o facă să se răzgândească în această privință.

— Păi, o întreabă tatăl ei, ai găsit altul?

— Da, dar nu ajunge decât la zece.

— Măine?

* În limbajul folosit în comunicațiile pe internet, „x” simbolizează săruturi, iar „o”, îmbrățișări.

— Nu, diseară, răspunde ea. O să vin cu cometa.

Tata nu-i ia persiflarea în seamă.

— E prea târziu. Prea aproape de începerea ceremoniei. Nu mai am timp să te iau, zice el, după care se aud sunete înfundate, fiindcă el acoperă microfonul ca să se consulte în șoaptă cu Charlotte. Am putea, probabil, s-o trimitem pe tanti Marilyn după tine, îi zice apoi.

— Cine e tanti Marilyn?

— Mătușa Charlottei.

— Am șaptesprezece ani, îi amintește Hadley. Sunt destul de convinsă că aș putea să mă descurc și să ajung cu taxiul la biserică.

— Nu știi, meditează tata. E prima oară când vii în Londra...

Își lasă fraza neterminată, apoi își drege glasul.

— Crezi că mama ta n-o să aibă nimic împotriva?

— Mama nu-i aici, îi răspunde Hadley. Cred că ea a prins prima nuntă.

Tăcere, de cealaltă parte.

— Nu-i nimic, tată. Ne vedem mâine la biserică. Sper să nu ajung prea târziu.

— OK, răspunde el încet. Abia aștept să te văd.

— Mda, zice ea, neputându-se îndura să-i răspundă la fel. Pe mâine.

Abia după ce închide își dă seama Hadley că nu l-a întrebat măcar cum a decurs cina de repetiție. Și nu e absolut deloc convinsă că ar vrea să afle.

Pentru un timp îndelungat, ea doar rămâne pe loc, nemișcată, ținând încă telefonul strâns în mână, încercând

să nu se gândească la ce-o așteaptă de cealaltă parte a oceanului. Mirosul de unt de la un stand cu covrigi din apropiere îi provoacă o ușoară greață și nu și-ar dori altceva mai mult decât să stea jos, însă poarta e sufocată de pasageri revărsați din alte suprafețe ale terminalului. E weekendul cu 4 Iulie și hărțile meteo de pe ecranele televizoarelor înfățișează desenul involburat al furtunilor acoperind o mare parte din Midwest. Oamenii își jalonează teritoriile, emițând pretenții asupra unor părți din sala de așteptare de parcă ar intenționa să locuiască permanent acolo. Se văd valize cocoțate pe scaunele libere, familii întinzându-și tabăra pe colțuri întregi, pungii unsuroase de la McDonald's împrăștiate pe podea. În timp ce-și face loc trecând peste un bărbat dormind pe rucsacul lui, Hadley e acut conștientă de cât de aproape e tavanul și de cât de strânși sunt pereții, de prezența năvălitoare a gloatei peste tot împrejurul ei, și e nevoită să-și amintească sieși să respire.

Când depistează un scaun liber, se zorește în direcția aceea, manevrându-și valiza pe roțile prin oceanul de încălzări și încercând să nu se mai gândească la cât de șifonată îi va fi caraghioasa ei rochie purpurie când va ajunge, mâine-dimineață. Ideea fusese să aibă la dispoziție câteva ore în care să se pregătească la hotel înainte de ceremonie, însă acum va fi nevoită să gonească nebunește până la biserică. Dintre toate numeroasele griji din momentul de față, aceasta nu ocupa un loc prea apropiat de fruntea listei lui Hadley, dar oricum, i se părea un pic distractiv să-și imagineze chiar cât de oripilate vor fi prietenele Charlottei; fără îndoială că lipsa timpului necesar unei vizite la salon pentru ajustarea

coafurii se încadrează la categoria catastrofe majore în standardele lor.

Hadley e destul de convinsă că termenul de *regret* este mult prea palid ca să-i descrie sentimentele față de acordul de a fi domnișoară de onoare, însă fusese măcinată până la epuizare de necontenitele e-mailuri ale Charlottei și nesfârșitele implorări ale tatei, ca să nu mai punem la socoteală și surprinzătoarele manifestări de sprijin ale mamei în favoarea ideii.

„Știi că ea nu e, în clipa de față, preferata ta din toată lumea”, îi zisese, „și categoric nu e nici a mea. Dar chiar vrei ca, într-o zi, să răsfoiești albumul de nuntă, poate împreună cu propriii tăi copii, și să regreti că n-ai participat și tu?”

Hadley chiar nu crede că ar deranja-o, de fapt, dar putea să înțeleagă unde anume bătea toată lumea și pur și simplu i se părea că ar fi mai ușor dacă le-ar face pe plac, chiar dacă asta însemna să suporte fixativul pentru păr și incomodele tocuri și ședința foto de după nuntă. Când ceilalți invitați la nuntă — o adunătură de prieteni de treizeci și ceva de ani ai Charlottei — aflaseră că li se va alătura o adolescentă din America, Hadley fusese acceptată cu promptitudine printr-o rafală de semne de exclamare în lanțul de e-mailuri aflat în circulație în cadrul grupului. Și cu toate că ea n-o întâlnește niciodată pe Charlotte și avusese grijă pe parcursul ultimului an și jumătate ca situația să rămână exact așa, cunoștea acum preferințele femeii în privința unei vaste game de subiecte având legătură cu nunta: probleme importante, ca dilema sandale cu bretele contra pantofi cu botul închis; dacă să includă și floarea-miresei în buchet; și, cel mai rău dintre